

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Тернопільській області
Слідчий відділ

проспект Ст. Бандери, 21, м. Тернопіль, 46002, тел. (0352) 25-09-89
www.ssu.gov.ua, e-mail: svsbternop@ukr.net Код ЄДРПОУ 20001705

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Тернопіль

«6» листопада 2023 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Тернопільській області капітан юстиції Барабаш Олег Петрович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023210000000105 від 21.04.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276-279 Кримінального процесуального кодексу України,

ПОВІДОМИВ

Теленчєєва Андрія Анатолійовича,
06.07.1985 р.н., громадянина України,
уродженця с. Микільське
Білозерського району Херсонської області,
zareestrovano за адресою: с. Микільське
Херсонського району Херсонської області,
вул. Черкаська, буд. 18,

про те, що він підозрюється в участі в організації та проведенні незаконного референдуму на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що не пізніше 23 вересня 2022 року у громадянина України Теленчєєва А.А., виник злочинний умисел, спрямований на участь в організації та проведенні незаконного референдуму на тимчасово окупованій території України.

Так, Теленчєєву А.А. було відомо, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН). До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість

втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на території іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, будь то політичного, економічного, військового чи іншого характеру не можуть бути виправдовуванням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва 1 серпня 1975 року, який був підписаний СРСР, правозаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18 жовтня 1907 року, що вступила в дію 26 січня 1910 року і 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено

нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки, у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великобританії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту співробітництву в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заклучним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2003 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно з статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

У відповідності до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22 лютого 2022 року президент російської федерації путін в.в., реалізуючи злочинний план направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до ради федерації звернення про використання збройних сил російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволене.

24 лютого 2022 року о 5 годині президент російської федерації путін в.в. оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. збройними силами російської федерації, що діяли за наказом керівництва російської федерації та збройних сил російської федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська російської федерації незаконно ввійшли сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

У результаті вищезазначених подій, значна частина території Херсонської області опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань російської федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій російської федерації на території Херсонської області.

Одночасно, з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій частині Херсонської області, з числа представників незаконного збройного формування створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій та згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014, є органами окупаційної адміністрації російської федерації.

Як наслідок, агресія збройних сил російської федерації та інших військових формувань, що діють на їх боці, призвела до тимчасової окупації частини території Херсонської області.

У результаті ведення агресивної війни з боку російської федерації проти України, 02 березня 2022 року було окуповано територію м. Херсона та Херсонського району, у тому числі н.п. Микільське Херсонського району, у зв'язку із чим, на підтвердження контролю над містом та районом, на будівлях органів державної влади представниками окупаційних військ російської федерації встановлено прапори російської федерації.

20 вересня 2022 року, так званим «головою військово-цивільної адміністрації Херсонської області» Сальдо В.В. підписано так званий «указ» відповідно до якого з 23 по 27 вересня 2022 року на окупованій території Херсонської області призначено проведення референдуму щодо вступу Херсонської області до складу російської федерації.

З метою організації вказаного незаконного референдуму, так званою «центральною виборчою комісією Херсонської області», яка діє у складі окупаційної адміністрації російської федерації, на тимчасово окупованій території Херсонської області утворено «територіальні виборчі комісії», у тому числі «територіальну виборчу комісію Херсонського району Херсонської області» та у подальшому в її складі утворено «дільничу виборчу комісію № 430», яка розташовувалась у сільській раді с. Микільське Херсонського (в минулому Білозерського) району Херсонської області по вулиці Репринській.

У свою чергу, у вересні 2022 року, Теленчєєв А.А., перебуваючи в с. Микільське Херсонського району Херсонської області, територія якого з 02.03.2022 по 11.11.2022 була окупованою російською федерацією, за попередньою змовою з невстановленими під час досудового розслідування особами – представниками окупаційної адміністрації, що діяли на території вказаного населеного пункту, бажаючи проявити себе перед представниками окупаційної адміністрації держави-агресора, діючи з політичних, ідеологічних та корисливих мотивів, безпосередньо публічно підтримав необхідність проведення незаконного референдуму та розпочав вживати заходи, направлені на проведення на тимчасово окупованій території с. Микільське Херсонського району Херсонської області незаконного референдуму про входження Херсонської області до складу російської федерації, з метою незаконної зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, Теленчєєв А.А. діючи умисно, в порушення Конституції України, Закону України «Про всеукраїнський референдум», Закону України «Про правовий режим воєнного стану», добровільно взяв на себе повноваження так званого «члена ДВК № 430», які полягали у безперешкодному відвідуванні всіх приміщень «виборчої комісії», ознайомленні з усіма документами виборчої комісії, здійсненні побудинкового (поквартирного) обходу жителів на території с. Микільське Херсонського району Херсонської області, віднесеного окупаційною владою за територіальним поділом до ДВК № 430, з метою залучення мешканців населеного

пункту до голосування у незаконному референдумі, отриманні від голови виборчої комісії переносних урн для голосування, списків виборців, бюлетенів для голосування, а також схем обходу місцевих мешканців для участі у зазначеному незаконному референдумі, агітації мешканців вищевказаного населеного пункту з метою їх голосування за приєднання Херсонської області до складу російської федерації в ході проведення незаконного референдуму.

В подальшому, 23.09.2022 на тимчасово окупованій території Херсонської області фактично розпочалося проведення незаконного референдуму про вихід Херсонської області із складу України та її входження до складу російської федерації, з метою подальшої зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, Теленчєєв А.А., реалізуючи свій злочинний умисел спрямований на участь у незаконному референдумі на тимчасово окупованій території, у період з 25 по 27 вересня 2022 року, здійснював побудинковий обхід мешканців по вулицях Слобідська, Чкалова та Партизанська у с. Микільське Херсонського району Херсонської області. При цьому, останній закликав, спонукав місцевих жителів підтримати приєднання тимчасово окупованої території Херсонської області до складу російської федерації під час голосування, переносив урну з уже заповненими бюлетенями, сприяв іншим членам так званої «дільничної виборчої комісії» в організації та проведенні референдуму.

В подальшому, у тому числі за результатами дій Теленчєєва А.А., 27 вересня 2022 року так звана ЦВК Херсонської області за результатами підрахунку всіх бюлетенів визнала незаконний референдум таким, що відбувся. Відповідно до його результатів задекларовано 497 051 громадян, що становить 87.05 % від загальної кількості виборців, які прийняли участь у голосуванні, виявили бажання за входження Херсонської області у склад рф.

Отже, Теленчєєв А.А., у вересні 2022 року, перебуваючи на тимчасово окупованій території с. Микільське Херсонського району Херсонської області, діючи умисно, всупереч передбаченого Законом України про “Про всеукраїнський референдум” порядку, а також для забезпечення підтримки окупаційної влади держави-агресора, реалізуючи рішення представників окупаційної адміністрації Херсонської області, добровільно прийняв участь в організації та проведенні незаконного референдуму на тимчасово окупованій території Херсонської області, з метою незаконної зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Таким чином, громадянин України Теленчєєв Андрій Анатолійович, 06.07.1985 р.н., підозрюється у колабораційній діяльності, а саме у добровільній участі в організації та проведенні незаконного референдуму на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

**Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Тернопільській області
капітан юстиції**

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Тернопільської обласної прокуратури**

Олег БАРАБАШ

Володимир БЛАУШ

« 6 » листопада 2023 року

Згідно із ст. 42 КПК України підозрюваному роз'яснено, що він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями ст. 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі ст. 290 КПК України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилась;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Відповідно до ч. 7 ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;
- 4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Зазначені права та обов'язки мені роз'яснені та зрозумілі:

Підозрюваний _____ (_____).

«___» _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, суть підозри мені зрозуміла, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені, їх суть мені зрозуміла.

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2023 року.

Підозрюваний: _____ (_____).

Захисник : _____ (_____).

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Тернопільській області
капітан юстиції**

Олег БАРАБАШ